

Rodinný triatlon Mělice 2016

Nemůžu uvěřit, že už je to sedmnáct let od toho dne, kdy jsme tu triatlon zkoušeli poprvé. Od té doby už jsme zažili ledacos. Náhradní plavání v bazénu, triatlon v dešti, obsazení startovního prostoru hudebním festivalem, objížďky na silnici, Jeníkova a Andulčina čtená vítězství i mé sporadické úspěchy. Začínali jsme tu jako študáci a dnes už máme druhý ročník dětského triatlonu se sedmnácti dětmi a zároveň s námi stále závodí i naši rodiče.

Ale zanechme už vzpomínání a podívejme se, jak nám to šlo letos. Sjelo se nás v depu stejně jako loni 22 dospělých účastníků, ale chyběli někteří tradiční závodníci, například Šaman, kvůli jakémusi maratonu nebo bratři Šebelovi, kteří raději ladí formu na Běhavku. Pro stupně vítězů však byla zajímavá především neúčast Honzy Ryznera, který jezdí od roku 2011 a nikdy neodešel bez medaile. O uprázdněné místo na bedně se hned začalo ucházet několik zájemců a i já jsem po něm pokukoval. Pojdme se ale podívat, jak tento souboj dopadl. A začneme od toho nejmenšího překvapení, od vítěze.

Jeník prohlásil, že když se neúčastní žádný plavecký specialista, je načase vyhrát kromě celkového prvenství také každou část zvlášť. Krátce po startu se protáhl přede mně a udával tempo až na první obrátku, potom usoudil, že je načase pošetřit nohy na kolo a spokojil se s mým tempem. Před koncem plavání se pokusil ještě o nástup, ale nakonec bral v osobním rekordu druhé místo a zářil spokojeností nad sofistikovaným tréninkem, který zní: hlavně neplavat.

Na kolo tedy vyjžděl jako druhý, což netrvalo dlouho, předjel mě už v Lohenicích a hnal se na novém časovkovém speciálu za časem, který nakonec nepřekonal výsledek roku 2014 dosažený na ocelovém rámu značky Peugeot. To Jeníka trochu zklamalo a doklusal si pro třinácté vítězství bez ataku běžeckých limitů.

Filip investoval dle svých slov nemalé prostředky a hodně času do plaveckých tréninků pod vedením sličné trenérky. Bohužel stále nedosáhl stavu, kdy by kraul byl pro něj rychlejší než prsa a tak tímto stylem vyplaval ve druhé skupince, spolu s Pavlem a Jakubem Vlčkem a sedl na svou další investici - karbonové kolo. V tomto případě se zlepšení materiálu projevilo a Filip zajel čas 1:01:20, což bývalo dříve pouze v Jeníkových možnostech. Na kole se Filip škádlil s Pavlem, který nakonec dojel s minutovým zpožděním, ale jako vynikající běžec a člen Běžeckého klubu Heřmanův Městec ještě stále mohl ohrozit Filipovo umístění. To Filipa heclo k nejlepšímu letošnímu běhu a k druhému místu.

Pavel Lopour je letošní nováček na Rodinném triatlonu, nicméně již na jaře si jeho trať vyzkoušel na zkušebním triatlonu manželů Černochoových a věděl, že na to má. Stabilním výkonem třetí v plavání, třetí na kole a druhý v běhu si doběhl pro bronz a to, považte, bez karbonu a jiných vymožeností.

Vítek: já jsem se nechal inspirovat Filipovým plaveckým konceptem a téměř půl roku piloval techniku s trenérkou v Podolí. V mém případě, zdá se, trénink zabral. Vyhrál jsem plaveckou část ve svém osobáku. Raději ale nebudeme přepočítávat, kolik korun jedna minuta zlepšení stojí. Nicméně pokračování závodu bylo pro mne tradiční. Na kole jsem jel, jako bych táhl dvoukolák s hnojem a Jeník mě předstihl za chvíli a přes veškeré úsilí mě na začátku druhého kola předjela i dvojice Filip, Pavel a zmizela v dáli i s medailemi. Při sesedání z kola se do depa vrátil Jakub Vlček a bez přezouvání se vrhl do běžecké části. Pro mne to bylo déjà vu, jelikož v roce 2010 takto začala velká bitva o zlato, ale tentokrát jsem po půl kole nechal za sebou zkřečovaného Kubu a doběhl pro čtvrté místo.

Jakub Vlček tedy po dvouleté pauze předvedl velmi podobné výkony jako posledně, dokonce se celkově zlepšil o dvě minuty a o tři pozice v pořadí. Nutno dodat, že poněkud vyměknul, když nyní už nezávodí na horském kole a v sandálech.

Pekari, který si letos ověřil formu na Pražském maratonu, se vrhl do závodu s velkým odhodláním. Prakticky celou trasu plavání odkrauloval, což mu přineslo jeden z nejhorších plaveckých výsledků a předposlední místo. I on jel na novém karbonovém speciálu, ale ani jemu nepřinesl nejlepší cyklistický výsledek. V běhu pak se nechal slyšet, že mu to sice docela jde, ale že se nudí. S takovým přístupem není pak jeho běžecký čas přes hodinu překvapením, ale každopádně je to jeho nejhorší běh vůbec. Příští rok jde Pekari na Ironmana, takže se s ním buď uvidíme na Mělicích na bedně, nebo vůbec ne.

Martin Slezák předvedl poněkud nevyrovnaný výkon. Zatímco ve vodě plaval nejhůř, co statistiky pamatují, tak na kole měl nejlepší čas za posledních pět let, možná to bylo zbabělou demontáží košíčku. Tímto výkonem se mu podařilo předjet Toma Pituchu a zejména švagra Vojtu. Vojta pak Martina hnal před sebou již dlouho neviděným tempem. Martin byl v cíli trochu zklamán, že se nejednalo o finiš kavárenských povalečů, jak bývalo zvykem.

Vojta tedy dokončoval osmý a nutno říct, že titul kavárenského povaleče by si ani nezasloužil. Zatímco v plavání zůstal na svém standardu, tak na kole se výrazně zlepšil od předchozích let a později se doznal, že jezdí na kole do práce, což už hraničí s tréninkem. Jeho pěkný běžecký výkon byl bohužel poznamenán střevními obtížemi. Když Martina v prvním kole doběhl, tak si jaksí podešel na stranu a poskytl Martinovi drahocenné minuty, které už beze zbytku stáhnout nedokázal.

Martin Adamec správně pochopil po loňské účasti na sprintu, že je třeba přejít mezi chlapy. Za tím účelem shodil pár kilo a požádal svou ženu o revizi plaveckého stylu. Podle zákulisních informací po závodě

s trenérčíným výkonem nebyl spokojen a propustil ji. Je pravda, že plavání bylo jeho Achillovou patou. Údajně jeho výkon ovlivnilo také nevybíravé křížování trasy Janou, která se jej snažila vytlačit na břeh. Dle Jany zas naopak došlo k bezdůvodnému kontaktu ze strany Martina. Je s podivem, že těmto plavcům je Mělický rybník malý a nedokážou se v něm porovnat. Nicméně Martin po opuštění vody neotálel a slušným výkonem na kole a velmi pěkným během předstihl Toma Pitucha a vyhnul se tak kavárenské trofeji. Nutno říct, že nebýt toho plavání, jeho umístění by bylo úplně jinde.

Tom Pitucha byl po plavání sedmý, ale na kole a v běhu poněkud zaostal, snad šlo o nějaký defekt, to není přesně známo, protože Tom je typ závodníka co si vychutnává i pomalejší průběh a nestěžuje si. Je také poslední kdo si bere na triatlon horala. Vypadalo to, že je potěšen a poctěn hrnkem pro kavárenské povaleče a uvidíme, jestli se ho příští rok rozhodne obhájit.

Na kratší trati se letos snad poprvé sešlo víc účastníků než na dlouhé, to se pak samozřejmě projevilo napínavým průběhem. I když první mužské místo moc napínavé nebylo.

Lukáš, který loni tak hezky začal čtvrtým místem na olympijském triatlonu, se letos přesunul na krátkou trať, aby pošetřil síly na nedělní taneční soutěž. Také na sprinttriatlonu předvedl pořádný tanec. Během plavání sice musel vylévat obtempo vodu z brýlí, ale potom přepsal rekordní výsledky ostatních disciplín na této trati a při tomto výkonu se ještě zvládl usmívat. V cíli se zdál potěšen a za rok bude chtít velkou bandasku.

Šuna si po mateřské přestávce dala na rozcvičenou pouze kratší trať, ale rozhodně nechtěla slevit ze zlatých zvyklostí. Tyto zvyky jí ovšem na začátku druhého kola začala narušovat Míša, která si už také zvykla na bandasku v obýváku. Dojela Šunu a se slovy „Já za chvíli odpadnu!“ zmizela v dáli. Nebyla by to však Šuna kdyby to vzdala. Slezla z kola, Míšu po chvíli doběhla s výkřikem „Já za chvíli odpadnu!“ a doběhla si pro páté zlato v novém traťovém rekordu 1:31:34.

Míša ztvrdila loni započatou taktiku, brát stejný kov jako Filip, je to krásný projev manželské sounáležitosti. Navíc si při tomto taktizování zlepšila osobák v plavání a na kole dokonce vysekla ženský traťový rekord.

Jakub Šindler se letos necítil dost fit na dlouhý závod, ale jsme rádi, že se vydal alespoň na ten kratší. Prakticky od začátku se držel za Šunou a Míšou, což se považuje za dobrý výkon a v závěru ještě Míšu předběhl a doběhl si pro stříbrnou mužskou medaili.

Tomáš Prázdny jako nováček přijel s Martinem Adamcem, ale jeho olympijské ambice nesdílel. Pro začátek se spokojil se sprintem, kde hned vyrovnaným výkonem vydřel třetí místo a příští rok ho čeká křest ohněm na dvojnásobné distanci, že?

Jana Péková si podržela loňskou kondičku, obnovila playlist do ipodu a to jí dodávalo pohodu a úsměv na rtech. V dobré náladě tak odplavala a odběhla prakticky stejné časy jako loni, jen na tom kole jí to trochu drhlo, asi přeci jen ze sluchátek nezněl ten pravý rytmus.

Peter, řečený Popík si před třemi lety vyzkoušel Olympijský triatlon, ale pak si musel dát dvouletou přestávku a nyní se vrátil na krátkou trať. Vzhledem k tomu, že ho trochu trápily bolavé paty, byl jeho návrat vcelku úspěšný. Všechny své časy zvládl v dlouhodobém průměru a neměl se tak za co stydět. Navíc o deset minut překonal svého velkého rivala Tomáše.

Tomáš Plavec měl ovšem tentokrát trochu jiné starosti. Aby neutrpěla jeho čest ještě více, musel se utkat s Popíkovou dcerou Azalkou. Ve vodě ztratil na tuto vynikající Plavcovou dlouhých šest minut a ty pak musel pracně stahovat po celou dobu cyklistické části. Do běhu tak nastupovali spolu a začal neúprosný stíhací závod na život a na smrt. Tomáš šel nakonec do trháku a Azalka nechtěla riskovat do cílové rovinky rozduchaný účes a proto doběhla po dvou minutách za Tomášem.

Markéta, která se vrátila na Mělice po šesti letech a třech dětech, se ještě také dokázala vložit do souboje tchána a snachy. Jakožto držitelka plaveckého rekordu na této trati si v nezměněné formě udělala obrovský náskok, který jí z části vydržel i pro jízdu na kole, ale v běhu neudolala Tomášovi, hnaném hrůzou z Azalky a umístila se tak nakonec mezi nimi.

Azalka ovšem nezanedbala letošní přípravu. Dlouhé měsíce před závodem trávila po obchodních domech a ve vícefázové přípravě kombinovala jednotlivé kusy výstroje. Nakonec se rozhodla oslnit kombinací růžové kšiltovky a šortek decentně proložených šedivým topem. Vynaložené úsilí se jí vrátilo v nadprůměrných výkonech oproti rokům minulým. Příště už jen toho Tomáše, ale co si budeme nalhávat, to by chtělo nové boty, nejlépe růžové.

Jana, jak již bylo řečeno, musela tvrdě bojovat o svou pozici ve vodě a zaplavala o něco málo horší čas, než jsme u ní zvyklí. Ani po loňských stížnostech na servis kola nedošlo letos na zlepšení a cyklistická část také byla spíše ztrátová. Jana ovšem není z těch, které by se daly takovým nezdarem rozhodit, zakončila tedy pohodovým během a pošetřila síly na večerní zápolení.

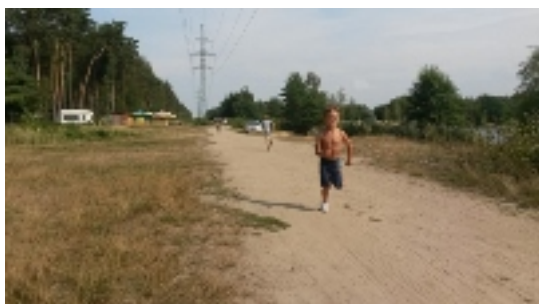

Zdeňka nastoupila na trať v plné moci od nepřítomného manžela Šamana, který poprvé po čtrnácti letech závod vypustil. Je nutno ocenit, že závod zvládla zcela ve stylu Šamanových začátků.

Kontrolovala si zadní pozice a průběh si tak dokázala vychutnat jako málokdo ze soupeřů. Ale stejně jako Šaman se poslední dobou věnuje běžeckému tréninku, takže se máme na co těšit.

Jak jsem již zmínil, velkému zájmu se těší dětský triatlon. Například rodina Buršíkovic vypustila dospělácký závod a reprezentaci rodu nechala na dětech. Na startu to byl všude samý machr a borec, jak se jmenovaly kategorie a děti těmto názvům nezůstaly nic dlužny. Za podpory rodičů absolvovaly všechna úskalí plavání či brodění, převlékání, padání, ježdění, bloudění, běhání, focení a radování.

Není v mých silách o každém malém závodníkovi napsat vlastní příběh a nebylo by ani v silách čtenářů toto přečíst. Proto se snad každý spokojí se svědectvím ve fotografiích, kde je na první pohled patrné, že všichni vyhráli velkou porci zábavy a pozitivního přístupu ke sportu a soutěžení.

Než jsme to všechno ohodnotili, vyhlásili a sbalili, jímali nás už hrozný hlad. Naštěstí Pekari nás opět pozval k zahradnímu potlachu a tak jsme byli zachráněni. Pilo se a hodovalo, zpívalo, dobře bylo. A za rok bude zase - prase.

3. 9. 2016 Vítek